

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **Unie obhájců České republiky, z. s.**
sídlem Sokolská 1788/60, Praha 2
zastoupen JUDr. Václavem Vlkem, advokátem
sídlem Sokolovská 32/22, Praha 8

proti

žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
sídlem pplk. Sochora 727/27, Praha 7

za účasti: **Česká televize**
sídlem Kavčí hory, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 8. 9. 2017,
č. j. LP 613/2017,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá v části**, již byla rozhodnutím generálního ředitele České televize ze dne 8. 9. 2017, č. j. LP 613/2017 odmítnuta žalobcova žádost o poskytnutí informací:

1. v kolika případech byl advokát v pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 přítomný společně se státním zástupcem, soudcem, státním zástupcem a soudcem;
2. kolikrát byli hosty pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 a) vrchní státní zástupkyně v Praze Lenka Bradáčová, b) vrchní státní zástupce v Olomouci Ivo Ištvan, c) nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, d) předseda České advokátní komory nebo jiný reprezentant této stavovské organizace.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí České televize (dále také jen „původní žalovaná“) ze dne 21. 7. 2017, č. j. LP 558/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla odmítnuta žádost žalobce podaná podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“). Na základě podané žádosti žádal žalobce o poskytnutí následujících informací týkajících se diskusního pořadu Otázky Václava Moravce:
 - 1) Kolikrát byl do pořadu v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 pozván a) státní zástupce, b) soudce, c) advokát.
 - 2) V kolika případech byl advokát v pořadu přítomný společně se a) státním zástupcem, b) soudcem, c) státním zástupcem a soudcem.
 - 3) Kolik pořadů bylo publikováno k tématům justice, státní zastupitelství, advokacie, trestní řízení a trestní kauzy; jaká byla účast hostů k výše uvedeným tématům z hlediska jejich odborného zařazení (státní zástupce, soudce, advokát, příslušník Policie ČR a další).
 - 4) Kolikrát byli hosty pořadu a) vrchní státní zástupkyně v Praze Lenka Bradáčová, b) vrchní státní zástupce v Olomouci Ivo Ištvan, c) nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, d) předseda České advokátní komory nebo jiný reprezentant této stavovské organizace.
2. Česká televize žádost o informace odmítla s odkazem na § 2 odst. 4 informačního zákona, neboť dospěla k závěru, že žalobce žádá vytvoření nových informací. Generální ředitel České televize napadeným rozhodnutím zamítl žalobcovo odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a s důvody odmítnutí žádosti se ztotožnil.
3. Městský soud ve věci rozhoduje již potřetí. Prvním rozsudkem ze dne 19. 8. 2020, č. j. 10 A 182/2017 - 28 žalobou napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí zrušil a nařídil původní žalované, aby ve lhůtě patnácti dnů ode dne právní moci rozsudku poskytla žalobci informace ve výroku tohoto rozsudku specifikované. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 11. 2020, č. j. 3 As 288/2020 - 40 rozsudek městského soudu č. j. 10 A 182/2017 - 28 zrušil, a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, a to z důvodu, že městský soud nejednal jako se žalovaným s Úřadem pro ochranu osobních údajů, jemuž

s ohledem na § 20 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím ve znění účinném od 2. 1. 2020 přísluší v řízení postavení žalovaného. Současně Nejvyšší správní soud konstatoval, že původní žalovaná může mít v dalším řízení postavení osoby zúčastněné na řízení, pokud na výzvu městského soudu výslovně oznámí, že bude práva osoby zúčastněné na řízení uplatňovat.

4. Městský soud v dalším řízení jednal v souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 288/2020 - 40 s Úřadem pro ochranu osobních údajů jako se žalovaným a s původní žalovanou jako s osobou zúčastněnou na řízení a ve věci rozhodl v pořadí druhým rozsudkem ze dne 5. 2. 2021, č. j. 10 A 182/2017 - 67, jímž napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí opět zrušil, a znovu nařídil původní žalované, aby ve lhůtě patnácti dnů ode dne právní moci rozsudku poskytla žalobci informace ve výroku tohoto rozsudku specifikované. Na základě kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení byl rozsudek městského soudu č. j. 10 A 182/2017 - 67 ve výrocích napadených kasační stížností a výrocích souvisejících zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2021, č. j. 3 As 37/2021 - 44 a věc byla městskému soudu vrácena k dalšímu řízení. V dalším řízení je městský soud zavázán právními názory Nejvyššího správního soudu uvedenými v tomto rozsudku.

II. Napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí

5. Generální ředitel České televize v napadeném rozhodnutí uvedl, že zdrojové informace sice existují, Česká televize je však nemá k dispozici v požadované podobě. Žalobcova žádost v podstatě vyžaduje jen to, aby byly existující informace převedeny do požadované podoby. Nejednalo by se přitom o pouhé mechanické shromáždění údajů, a tedy by šlo o vytvoření nové informace. V dalším generální ředitel České televize odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.
6. V prvostupňovém rozhodnutí Česká televize uvedla, že by nepostačilo požadované informace mechanicky vyhledat, nýbrž by všechny pořady ze sledovaného období musely být vyhodnocovány vzhledem k jejich obsahu a profesnímu zaměření hostů. Zejména vzhledem k druhé požadované informaci Česká televize uvedla, že by bylo třeba hodnotit, zda byly jednotlivé osoby v pořadu přítomny společně, či nikoliv.

III. Žaloba

7. Žalobce v podané žalobě uvedl, že po České televizi vytvoření nových informací nežádal. Je nesporné, že příslušná zdrojová data má Česká televize k dispozici, a tedy by položené dotazy mohla zodpovědět pouhým mechanickým vyhledáváním. K tomu odkázal na příslušnou judikaturu správních soudů. Žalobce zdůraznil, že k omezením práva na svobodný přístup k informacím je třeba přistupovat restriktivně. Žalobce uzavřel, že žádný zákonný důvod k odmítnutí jeho žádosti o informace neexistoval. Navrhl tedy, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a nařídil České televizi požadované informace poskytnout.

IV. Vyjádření původní žalované, vyjádření žalovaného a replika žalobce

8. Původní žalovaná ve vyjádření ze dne 30. 11. 2017 navrhla, aby soud žalobu zamítl. Zdůraznila, že zdrojové údaje jsou veřejně přístupné v podobě jednotlivých dílů pořadu Otázky Václava Moravce (internetový archiv České televize iVysílání). Právo na informace nelze vykládat natolik široce, aby byla Česká televize povinna z veřejně dostupných

informací zpracovávat statistické přehledy dle požadavků žadatelů. Statistikami vyžadovanými žalobcem Česká televize nedisponuje a žádný zákon jí neukládá, aby takto strukturované přehledy vedla.

9. Žalovaný se ve vyjádření ze dne 13. 1. 2021 k meritu věci vyjádřil tak, že s ohledem na dobu, kdy do řízení v pozici žalovaného vstupuje, a kdy již v mezidobí rozhodl ve věci dokonce i Nejvyšší správní soud, nemá, co by nad rámec dříve zaslaného vyjádření České televize, jakožto původní žalované, doplnil. Zároveň ve svém vyjádření navrhnul, aby soud při rozhodování o náhradě nákladů řízení v případě úspěchu žalobce zmírnil dopady na žalovaného, který na místo České televize vstoupil do již probíhajícího řízení, a uložení povinnosti náhrady nákladů řízení v plném rozsahu by představovalo s přihlédnutím ke všem okolnostem přílišnou tvrdost.
10. Žalobce v replice doručené soudu dne 2. 2. 2021, jíž reagoval na vyjádření žalovaného ze dne 13. 1. 2021, odkázal na žalobu a svá dřívější vyjádření. K otázce nákladů řízení se žalobce vyjádřil tak, že soud by měl postupovat podle procesního úspěchu dle § 60 odst. 1 s. ř. s. a k argumentaci žalovaného ohledně nákladů uvedl, že přechod pasivní legitimace *ex lege* nelze klást k jeho tíži.

V. Druhý rozsudek městského soudu a jeho zrušení kasačním soudem

11. Ve vztahu k první požadované informaci (tj. kolikrát byl do pořadu v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 pozván a) státní zástupce, b) soudce, c) advokát) dospěl městský soud k závěru, že napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Tato informace se od zbylých tří lišila tím, že se týkala pouze osob do pořadu pozvaných. Lze předpokládat, že ne všichni pozvaní hosté pozvání přijali a v pořadu se skutečně objevili. K zodpovězení této otázky by Česká televize musela ve svých podkladech najít informace o pozvaných osobách, ale ve svých rozhodnutích Česká televize vůbec neuvedla, zdali má takové informace k dispozici. Namísto toho veškerou argumentaci založila na tvrzení, že disponuje informacemi o obsahu jednotlivých pořadů, avšak zpracování těchto informací k zodpovězení žádosti žalobce by znamenalo vytvoření nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona. Tato argumentace však na první požadovanou informaci nedopadá, jelikož tato požadovaná informace (týkající se výlučně pozvaných hostů) s obsahem jednotlivých dílů pořadu nesouvisí (tedy hostů, kteří nakonec v pořadu vystupovali). Není tak jasné, zda původní žalovaná požadovanou informaci vůbec disponuje. Městský soud ve vztahu k první požadované informaci nemohl vydat informační příkaz dle § 16 odst. 5 informačního zákona, protože nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a vady zjištěného skutkového stavu takový postup vylučují, proto v této části napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí zrušil.
12. Ve vztahu k druhé a čtvrté požadované informaci dospěl městský soud k závěru, že původní žalovaná mohla tyto informace žalobci poskytnout jen na základě jejich mechanického vyhledání ve zdrojových informacích. Co se týče čtvrté požadované informace, má původní žalovaná nesporně seznam hostů pořadu a vyhledání, kolikrát se v konkrétním období v seznamu hostů objevily určité osoby, je pak ryze mechanickou činností, kterou nelze považovat za vytvoření nové informace. Co se týče druhé požadované informace, i když městský soud konstatoval, že v tomto případě je vyhledávání informací o něco málo složitější, jedná se dle jeho názoru stále jen o mechanickou činnost. Městský soud připustil, že žalobce by si mohl požadované informace vyhledat i sám, to však není zákonným důvodem pro odmítnutí poskytnutí informace.

V této souvislosti poukázal městský soud na § 6 odst. 2 informačního zákona, dle něhož se žadatel může domáhat i opětovného poskytnutí informace, kterou žadatel obdržel v jiné než požadované formě, a tím spíše tedy platí, že se žadatel může domáhat poskytnutí informací, které by si ze zveřejněných zdrojových dat mohl nalézt sám. Městský soud proto nařídil původní žalované druhou a čtvrtou požadovanou informaci poskytnout.

13. Ve vztahu ke třetí požadované informaci dospěl městský soud opět k závěru, že se jedná o mechanické vyhledávání ve zdrojových datech, které však může být spojeno s mimořádně rozsáhlou vyhledávací činností, za níž má původní žalovaná právo požadovat úhradu podle § 17 odst. 1 informačního zákona, neboť původní žalovaná není ze zákona povinna vést statistiky, kterých se domáhal žalobce. Proto městský soud i v této části napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí pouze zrušil, aniž by ve vztahu k této informaci vydal informační příkaz ve smyslu § 16 odst. 5 informačního zákona.
14. Ve věci tak městský soud rozhodl rozsudkem č. j. 10 A 182/2017 - 67 následovně
 - I. Rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 8. 9. 2017, č. j. LP 613/2017, a rozhodnutí České televize ze dne 21. 7. 2017, č. j. LP 558/2017, se zrušují v části, již byla odmítnuta žalobcova žádost o poskytnutí informací:
 1. kolikrát byl do pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 pozván a) státní zástupce, b) soudce, c) advokát;
 2. kolik pořadů Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 bylo publikováno k tématům justice, státní zastupitelství, advokacie, trestní řízení a trestní kauzy; jaká byla účast hostů k výše uvedeným tématům z hlediska jejich odborného zařazení (státní zástupce, soudce, advokát, příslušník Policie ČR a další),a věc se v tomto rozsahu vrací žalovanému k dalšímu řízení.
 - II. Rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 8. 9. 2017, č. j. LP 613/2017, a rozhodnutí České televize ze dne 21. 7. 2017, č. j. LP 558/2017, se zrušují v části, již byla odmítnuta žalobcova žádost o poskytnutí informací:
 1. kolikrát byli hosty pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 a) vrchní státní zástupkyně v Praze Lenka Bradáčová, b) vrchní státní zástupce v Olomouci Ivo Ištvan, c) nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, d) předseda České advokátní komory nebo jiný reprezentant této stavovské organizace;
 2. v kolika případech byl advokát v pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 přítomný společně se státním zástupcem, soudcem, státním zástupcem a soudcem.
 - III. České televizi se nařizuje, aby ve lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytla žalobci následující informace:
 1. kolikrát byli hosty pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 a) vrchní státní zástupkyně v Praze Lenka Bradáčová, b) vrchní státní zástupce v Olomouci Ivo Ištvan, c) nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, d) předseda České advokátní komory nebo jiný reprezentant této stavovské organizace;

2. v kolika případech byl advokát v pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 přítomný společně se státním zástupcem, soudcem, státním zástupcem a soudcem.
- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 19 456 Kč k rukám JUDr. Václava Vlka, advokáta.
- V. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
15. Na základě kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení byl v kasační stížností napadených výrocích II. a III. a v akcesorických nákladových výrocích IV. a V. rozsudek městského soudu č. j. 10 A 182/2017 - 67 zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 37/2021 - 44 a věc byla městskému soudu v tomto rozsahu vrácena k dalšímu řízení.
16. Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokud jde o kasační stížností napadenou část rozsudku, městský soud měl ve správním spise dostatek podkladů, aby učinil závěry o náročnosti vyhledávání požadovaných informací, zejména je ze spisu patrné, v jaké podobě existují podkladové informace, že jsou veřejně dostupné na webových stránkách původní žalované a jedná se tedy o „zveřejněné informace“ ve smyslu § 3 odst. 5 informačního zákona, a že jejich podoba a samotný fakt zveřejnění, jsou mezi stranami nesporné. Sporné v projednávané věci je, kdo má vykonat vyhledávací činnost a požadované informace vytvořit. Žalobce tvrdí, že se jedná o mechanickou vyhledávací činnost a původní žalovaná má povinnost tyto informace vyhledat a poskytnout. Naopak původní žalovaná to popírá a tvrdí, že je nutná analýza každého dílčího pořadu za relevantní období, a proto jde o vytvoření informace nové, k jejímuž poskytnutí povinna není. V tomto ohledu městský soud dle názoru Nejvyššího správního soudu věc nesprávně posoudil.
17. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že zvláštnost projednávané věci spočívá v tom, že je v ní spornou otázkou, zda povinný subjekt má povinnost vyhledat požadované údaje v podkladových informacích, které byly již dříve zveřejněny. Tím se projednávaná věc liší od věci, v níž byl vydán rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 - 67, v němž podal Nejvyšší správní soud obsáhlý výklad k pojmu nová informace obsaženém v § 2 odst. 4 informačního zákona. V této věci naopak žadatel o informace neměl možnost provést vyhledávání v podkladových informacích sám. Městský soud žalobci ve vztahu k druhé a čtvrté požadované informaci přisvědčil, že vyhledávání a vytvoření informace v odpovědi na informační žádost žalobce představuje jen mechanické vyhledávání ve zveřejněných podkladových informacích a nevyžaduje žádnou další složitější intelektuální činnost. Samotná existence sporu v nyní projednávané věci již ve svém důsledku svědčí o tom, že se jedná o činnost složitější, k níž je třeba odborný aparát původní žalované a jeho činnost. Charakter žalobcem požadovaných informací je totiž takový, že k jejich zpracování je nutné použít složité analytické postupy, intelektuálně náročné myšlenkové postupy či výkladové metody. Potom se však již jedná v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 141/2011 - 67 o další zpracovávání podkladových informací nad rámec prostého „vtělení“ do odpovědi na žádost čili o vytvoření informací kvalitativně nových, které též jsou novými informacemi ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona. Konkrétně právě klíčová informace o přítomnosti reprezentanta České advokátní komory v pořadu, jež je obsahem čtvrté požadované informace, může vyžadovat bližší seznámení se s obsahem pořadu (jak byli hosté představeni, zda byla uváděna jejich profese advokáta či zástupce České advokátní komory apod.) a provedení hodnotící úvahy o tom, kdo je a kdo není takovým „reprezentantem“. Podobně též přítomnost advokáta v pořadu vyžaduje hodnotící úvahu u osob, které mají

více funkcí současně (například vysokoškolský profesor či poslanec může být současně advokátem apod.). Žalobce se tedy de facto domáhá vytvoření nové strukturované analýzy pořadů, respektive tam přítomných hostů a jejich profesního zařazení za sledované období, namísto toho, aby si takovou analýzu zhotovil sám z veřejně přístupných podkladových informací. Původní žalovaná přitom nemá právní povinnost takovou analýzu jako novou informaci vytvářet. Nejvyšší správní soud se rovněž neztotožnil s tím, že ve věci bylo na místě analogicky aplikovat § 6 odst. 2 informačního zákona, jak učinil městský soud, neboť na projednávanou věc toto ustanovení zjevně nedopadá. Dopadá totiž na situace, kdy „méně sofistikovaný“ žadatel není spokojen s odkazem na zveřejněnou informaci (například odkazem na webovou stránku) a požaduje ji v jiné (například tištěné) formě. Jelikož na nyní projednávanou věc přímo dopadají ustanovení informačního zákona, na která odkázala původní žalovaná ve svých rozhodnutích (§ 2 odst. 4 a § 15 odst. 1 informačního zákona), nebylo proto potřeba překlenovat chybějící právní úpravu tím, že se bude na věc aplikovat analogicky zcela jiné ustanovení informačního zákona.

VI. Další vyjádření žalobce

18. Po opětovném vrácení věci zpět městskému soudu se žalobce ve věci vyjádřil podáním ze dne 24. 11. 2021. V tomto podání žalobce polemizoval se závěry Nejvyššího správního soudu uvedenými v rozsudku č. j. 3 As 37/2021 - 44, neboť podle jeho názoru informace požadované žalobcem nejsou informacemi, které by bylo možné považovat za vytváření nových informací. Podle názoru žalobce navíc není možné závěr uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 37/2021 - 44, že se jedná o vytváření nových informací, vztáhnout obecně na veškeré žalobcem požadované informace, neboť Nejvyšší správní soud se podle žalobce zabýval pouze informací týkající se účasti reprezentanta České advokátní komory a advokáta v případě kumulací funkcí u jedné osoby. Za vytváření nových informací proto není podle žalobce možné považovat sdělení, kolikrát byly hosty pořadu vrchní státní zástupkyně v Praze Lenka Bradáčová, vrchní státní zástupce v Olomouci Ivo Ištvan, nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman a předseda České advokátní komory. V tomto případě jde o informace, kdy není třeba provádět žádné další zpracování, resp. použít intelektuálně náročné myšlenkové postupy či výkladové metody, když osoby jsou zcela jednoznačně určitelné a jedná se tedy o pouhé mechanické vyhledání a shromáždění údajů. Žalobce souhlasí s Nejvyšším správním soudem, že kumulace funkcí u jedné osoby může vyžadovat v určité situaci analýzu, z jakého důvodu byla tato osoba do pořadu pozvána, tedy z titulu jaké své funkce, nicméně v tomto případě tomu tak podle žalobce není, neboť je zřejmé, že o se jedná informaci o přítomnosti jakéhokoliv advokáta v pořadu.
19. Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení se ve věci ani k vyjádření žalobce již nevyjádřili.

VII. Ústní jednání

20. Dne 2. 12. 2021 se ve věci konalo ústní jednání.
21. V úvodu ústního jednání vznesl zástupce žalobce námitku funkční podjatosti předsedkyně senátu i jednotlivých členů senátu městského soudu 10 A. Podanou námitku odůvodnil zástupce žalobce tím, že již druhé volební období působí jako člen odvolací kárné komise České advokátní komory. Senát zdejšího soudu, respektive jeho předsedkyně je proto podle zástupce žalobce v podstatě jeho „nadrízeným orgánem“, neboť přezkoumává rozhodnutí odvolací kárnou komisí vydaná. Žádné rozhodnutí, kde zástupce žalobce

rozhodoval jako předseda senátu nebo přisedící senátu odvolací kárné komise, sice nebylo senátem 10 A zrušeno, zástupce žalobce se však podílel na rozhodování věci, které tímto senátem zrušeny byly. Zástupce žalobce a senát 10 A jsou tak podle názoru zástupce žalobce v pozici podřízeného a nadřízeného. Podle zástupce žalobce existuje ve věci mezi ním jako zástupcem žalobce a předsedkyní senátu 10 A, respektive senátem 10 A speciální vztah, jako kdyby „*soudce zastupoval ve věci, [v níž by působil] soudce odvolacího soudu.*“ Úprava kárné odpovědnosti advokátů je úpravou speciální, řídí se trestním řádem a kárná komise se v podstatě nachází v pozici „*jakéhosi soudu*“ nad advokáty. Úprava kárné odpovědnosti advokátů totiž není totožná s úpravou kárné odpovědnosti jiných právních profesí. Kárná komise České advokátní komory je tak v postavení rozhodujícího orgánu, který navíc může rozhodovat o udělení významných sankcí. Senát 10 A městského soudu je tak pro zástupce žalobce „*kvazi odvolacím senátem*“ a nyní projednávaná věc by proto ve vztahu k zástupci žalobce neměla být z důvodu funkční podjatosti senátem 10 A rozhodována.

22. Žalobce dále odkázal na své písemné podání ze dne 24. 11. 2021 a konstatoval, že Česká televize dosud neposkytla žalobci první a třetí požadovanou informaci, a to přesto, že rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 37/2021 - 44 nebyl zrušen rozsudek městského soudu č. j. 10 A 182/2017 - 67 v tom rozsahu, ve které jím bylo zrušeno žalobou napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí v části, jíž byla odmítnuta žalobcova žádost o poskytnutí první a třetí požadované informace, a věc byla v tomto rozsahu vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Na podporu svého tvrzení žalobce navrhl provedení důkazů sdělením žalovaného ze dne 10. 2. 2021, č. j. UOOU-05365/20-8 (dále jen „sdělení č. j. UOOU-05365/20-8“) adresovaným zástupci žalobce a výzvou žalobce ke splnění povinnosti ze dne 24. 11. 2021, zn. 16/863/00 (dále jen „výzva zn. 16/863/00“) adresovanou prostřednictvím zástupce žalobce České televizi.
23. Žalobce dále uvedl, že informace, které po České televizi požaduje, nepředstavují žádné nové informace. Na Českou televizi nelze pohlížet jako na správní orgán vykonávající státní správu, jak to ve svém rozsudku č. j. 3 As 37/2021 - 44 činí Nejvyšší správní soud. Česká televize však podle žalovaného takovým způsobem nefunguje, neboť se jedná o „*mediální dům*“ speciálního druhu, který se řídí zákonem o České televizi. Městský soud ani Nejvyšší správní soud se ale otázkou, jakou povahu má Česká televize nevěnoval, a nezabýval se tím, co České televizi zákon ukládá a jak má postupovat při plnění své činnosti. Česká televize je speciální subjekt, který nevytváří žádná rozhodnutí a nevykonává státní ani veřejnou správu, ale poskytuje televizní vysílání a jiné produkty, a proto se řídí obvyklými postupy v těchto věcech. Obvyklými postupy v těchto věcech přitom jsou dramaturgické porady, vysílací plány, seznamy pozvaných hostů a zveřejněné archivy a nezveřejněné archivy České televize. Česká televize proto podle žalobce požadovanými informacemi disponuje. Nejvyšší správní soud se však s postupy České televize neseznámil, nezabýval se její povahou a jakým způsobem funguje a jeho rozhodnutí tudíž podle názoru žalobce na projednávanou věc nedopadá, neboť dopadá na činnost správního orgánu a není žádný rozumný důvod, aby Česká televize byla v tomto směru chráněna stejným způsobem jako správní orgán při správní činnosti. Teprve pokud bude zjištěno, jakým způsobem Česká televize svou činnost vykonává, bude možno zodpovědět otázku, zda se v daném případě jedná o vytváření nových informací, nebo jen o extrakci existujících informací ze zdrojů, které nejsou žalobci přístupné.

24. Městský soud se v rámci ústního jednání nejprve zabýval námitkou podjatosti uplatněnou zástupcem žalobce, přičemž dospěl k následujícímu závěru. Jak vyplývá z údajů uvedených na stránkách České advokátní komory, členové odvolací kárné komise, jejímž je zástupce žalobce členem, byli zvoleni na sněmu České advokátní komory, který se konal dne 22. 10. 2021. Informace o složení senátu 10 A, který bude ve věci rozhodovat, měl zástupce žalobce přitom k dispozici nejpozději dne 3. 11. 2021, kdy mu bylo doručeno předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 2. 12. 2021. Námitka funkční podjatosti, kterou zástupce žalobce uplatnil až na ústním jednání, byla proto uplatněna opožděně, neboť námitku podjatosti musí účastník uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl. Soud proto k námitce podjatosti nepřihlížel (§ 8 odst. 5 s. ř. s.).
25. Městský soud dále seznámil účastníky se závěry vyplývajícími z judikatury Nejvyššího správního soudu, a to z rozsudku ze dne 30. 11. 2021, č. j. 10 As 450/2021 - 32, v jehož bodě 9 se Nejvyšší správní soud zabýval postavením České televize v případě poskytování informací dle informačního zákona. Z této judikatury vyplývá, že Česká televize je veřejnou institucí ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona.
26. Soud neprovedl žalobkyní navrhované důkazy sdělením č. j. UOOU-05365/20-8 a výzvou zn. 16/863/00. Sdělením č. j. UOOU-05365/20-8 žalovaný vyrozuměl zástupce žalobce, že žalovaný na základě rozsudku městského soudu č. j. 10 A 182/2017 - 67 vyslovil ve věci svou nepřislušnost a postoupil věc k vyřízení České televizi jako příslušnému orgánu k vyřízení žádosti o poskytnutí informací. Výzvou zn. 16/863/00 vyzval žalobce Českou televizi, aby v souladu s rozsudkem městského soudu č. j. 10 A 182/2017 - 67, jímž bylo zrušeno žalobou napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí v části, již byla odmítnuta žalobcová žádost o poskytnutí první a třetí požadované informace, a věc byla v tomto rozsahu vrácena žalovanému k dalšímu řízení, který jí následně postoupil České televizi, rozhodla o žalobcově žádosti o poskytnutí první a třetí požadované informace, což dosud neučinila. Skutečnosti, které hodlal žalobce navrženými důkazy prokazovat, se tak netýkají předmětu tohoto řízení, neboť předmětem řízení před městským soudem zůstalo na základě zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 37/2021 - 44 přezkoumání napadeného rozhodnutí pouze ve vztahu ke druhé a čtvrté požadované informaci.
27. Žalovaný se ve svém vyjádření odkázal na předchozí písemná podání, která ve věci učinila osoba zúčastněná na řízení, a při jednání nad jejich rámec neuvedl nic nového.
28. Osoba zúčastněná na řízení poukázala na závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 37/2021 - 44, z nichž podle jejího názoru vyplývá jednoznačný závěr, že předmětem žádosti žalobce bylo vytvoření nově strukturované analýzy pořadu Otázky Václava Moravce, přičemž osoba zúčastněná na řízení takovou analýzu k dispozici nemá a ani ji není povinna mít a poskytovat.

VIII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

29. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
30. Žaloba není důvodná.

31. Kasační stížností byl napaden pouze výrok II. a III. (včetně nákladových výroků) rozsudku městského soudu č. j. 10 A 182/2017 - 67, proto zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 37/2021 - 44 nebyl dotčen výrok I. rozsudku městského soudu, kterým bylo zrušeno žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové v části, již byla odmítnuta žalobcova žádost o poskytnutí **první a třetí** požadované informace, a věc byla v tomto rozsahu vrácena žalovanému k dalšímu řízení. **V rozsahu výroku I. tak zůstává rozsudek městského soudu č. j. 10 A 182/2017 - 67 v platnosti, jakož věc pravomocně rozhodnutá.**
32. Městský soud proto zdůrazňuje, že předmětem řízení před městským soudem tedy zůstává přezkoumání napadeného rozhodnutí pouze ve vztahu ke **druhé a čtvrté** požadované informaci, tedy kolikrát ve sledovaném období v pořadu Otázky Václava Moravce vystoupil advokát spolu se soudcem, státním zástupcem, popřípadě zároveň se soudcem a státním zástupcem, a dále kolikrát v pořadu vystoupily konkrétní osoby, a to vrchní státní zástupci v Praze a Olomouci Lenka Bradáčová a Ivo Ištvan, nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, a předseda České advokátní komory či její jiný reprezentant.
33. Městský soud dále uvádí, že se neztotožňuje se názorem žalobce prezentovaným na ústním jednání, že závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 37/2021 - 44 se na projednávanou věc nevztahují, neboť Nejvyšší správní soud se v rozsudku č. j. 3 As 37/2021 - 44 nezabýval povahou činnosti České televize a že na Českou televizi nelze v případě poskytování informací nahlížet jako na orgán vykonávající státní ani veřejnou správu. V již na jednání městským soudem zmíněném bodě 9 rozsudku č. j. 10 As 450/2021 - 32 Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*Okruh povinných subjektů dle zákona o svobodném přístupu k informacím nezahrnuje jen orgány veřejné správy, ale též různé – od státu odlišné – veřejnoprávní korporace (např. Česká televize, Český rozhlas apod.) a také nejrozličnější osoby soukromého práva - obchodní korporace, jakou je konec konců i nynější stěžovatelka, která je obchodní korporací, akciovou společností. Tyto osoby na základě judikatury naplňují znaky „veřejné instituce“ dle § 2 odst. 1 zákona [srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06 (N 10/44 SbNU 129), věc Letiště Praha].*“ Z uvedeného je zřejmé, že Česká televize podle judikatury Nejvyššího správního soudu jednoznačně naplňuje znaky veřejné instituce ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona. Česká televize, stejně jako jiné subjekty, na něž se informační zákon vztahuje, je tedy vázána (při splnění podmínek tímto zákonem stanovených) povinností informace podle informačního zákona poskytovat. Podle názoru městského soudu tak neexistuje žádný rozumný důvod, proč by tyto informace s ohledem na povahu své činnosti měla Česká televize poskytovat za jiných podmínek, než ostatní povinné subjekty stejného druhu, tj. veřejné instituce ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona. Podle názoru městského soudu proto také neexistuje žádný důvod, proč by se závěry a právní názory vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 37/2021 - 44 neměly na právě projednávanou věc vztahovat, jak dovozuje žalobce, a proč by je tedy městský soud neměl respektovat.
34. Ze správního spisu městský soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci.
35. Dne 10. 7. 2017 byla České televizi doručena žádost žalobce, jejímž prostřednictvím požadoval poskytnutí informací uvedených v bodě 1 tohoto rozsudku. Prvostupňovým rozhodnutím byla žádost podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 4 informačního zákona odmítnuta z důvodu neexistence požadovaných informací. Proti prvostupňovému

rozhodnutí podal žalobce dne 1. 8. 2017 odvolání doplněné dne 9. 8. 2017. V odvolání žalobce zejména namítal, že nebyl dán důvod pro odmítnutí žádosti, neboť požadované informace sama původní žalovaná poskytuje prostřednictvím webového archivu pořadu, v němž je zcela jasně uvedeno složení hostů, jejich jména a odborné zařazení, tedy požadované informace. Poskytnutí požadovaných informací je pouze vyhledáním informací, neboť spočívá ve výběru již existujících informací a jejich převodu do podoby požadované žalobcem. Napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

36. Česká televize (původní žalovaná) odmítla poskytnout tyto informace s odkazem na § 2 odst. 4 informačního zákona, dle něž se povinnost poskytovat informace netýká „vytváření nových informací“, nezpochybnila, že disponuje zdrojovými údaji, tj. kteří hosté kdy vystoupili v pořadu Otázky Václava Moravce, avšak dospěla k závěru, že zpracování těchto informací do formátu požadovaného žalobcem by přesahovalo prosté mechanické vyhledávání informací, a jednalo by se tedy o informaci novou.
37. Česká televize tvrdí a v řízení nebyl zjištěn opak, že informacemi ve formátu požadovaném žalobcem v době podání žádosti nedisponovala a nedisponuje jimi dosud. V řízení ani nebylo zjištěno, že by v době podání žádosti měla původní žalovaná zákonnou povinnost informacemi v tomto formátu disponovat. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, odůvodnění prvostupňového rozhodnutí i odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření původní žalované k žalobě, Česká televize v době podání žádosti o poskytnutí informací disponovala zdrojovými informacemi, tedy informacemi o složení hostů v jednotlivých dílech pořadu Otázky Václava Moravce a dále zdrojovými informacemi v podobě internetového archivu jednotlivých dílů pořadu. Mezi žalobcem a žalovaným není sporné, že tyto zdrojové informace stále existují, že je má původní žalovaná k dispozici a že jsou minimálně z části veřejně dostupné prostřednictvím webových stránek původní žalované (internetového archivu vysílání).
38. Spornou otázkou zůstává, zda poskytnutí informací ve formě požadované žalobcem by představovalo vytváření nových informací ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona, nebo se jedná jen o sestavení požadované informace ze zdrojových informací, kterými původní žalovaná disponuje, v zásadě „mechanickým způsobem“ (viz výklad § 2 odst. 4 informačního zákona v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 141/2011 - 67).
39. Co se týče **druhé** požadované informace, tedy kolikrát ve sledovaném období v pořadu Otázky Václava Moravce vystoupil advokát spolu se soudcem, státním zástupcem, popřípadě zároveň se soudcem a státním zástupcem, nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu tuto informaci získat prostým mechanickým vyhledáním a shromážděním údajů, které má původní žalovaná k dispozici. Prostým výběrem ze seznamu hostů jednotlivých dílů pořadu nelze bezpochyby vždy a za všech okolností zjistit, zda tito hosté byli účastníky společné diskuze, či zda se postupně účastnili diskuze k různým tématům. Tuto skutečnost lze s jistotou zjistit až po seznámení se s obsahem jednotlivých dílů pořadu. Zároveň toto seznámení s obsahem pořadu, jak uvedl Nejvyšší správní soud v bodě 40 rozsudku č. j. 3 As 37/2021 - 44, vyžaduje minimálně u osob, které vykonávají více funkcí současně, provedení hodnotící úvahy, zda daná osoba je advokátem. Tato hodnotící úvaha může být v případě osob, které vykonávají více funkcí současně o to složitější, že v daném pořadu může být uváděna pod jiným profesním označením. Jak se lze přesvědčit náhledem do internetového archivu pořadu, obsahují anotace k některým jeho dílům i obecné profesní označení „právník“

<<https://www.ceskatelevize.cz/porady/1126672097-otazky-vaclava-moravce/>>. Zjistit v takovém případě, zda je daná osoba advokátem a zda jako advokát v daném případě vystupovala, je nepochybně předmětem hodnotící úvahy, která vyžaduje určitou úroveň intelektuální činnosti, a nikoliv jen mechanickým vyhledáváním a shromažďováním existujících údajů za účelem jejich vtělení do odpovědi na žádost (srov. bod 21 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 141/2011 - 67).

40. Právě uvedené platí i ve vztahu ke **čtvrté** požadované informaci, tedy kolikrát v pořadu vystoupily konkrétní osoby, a to vrchní státní zástupci v Praze a Olomouci Lenka Bradáčová a Ivo Ištvan, nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, a předseda České advokátní komory či její jiný reprezentant. Zatímco ze seznamu hostů, případně z anotací jednotlivých pořadů lze jednoduše zjistit, zda v pořadu vystoupil vrchní státní zástupce nebo nejvyšší státní zástupce, v případě předsedy České advokátní komory a zejména jiného jejího reprezentant tomu tak není. Kromě toho, že také v tomto případě musí být provedena hodnotící úvaha, zda v daném pořadu vystupuje příslušná osoba jako „reprezentant České advokátní komory“, neboť může být tato osoba uváděna pod jiným profesním označením, je tato úvaha ještě komplikována tím, že je nutné dále vyhodnotit, kdo může být a kdo není takovým „reprezentantem“ (srov. opět bod 40 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 37/2021 - 44), k čemuž městský soud dodává, že na základě obsahu pořadu bude navíc ještě nutné posoudit, jestli v něm příslušná osoba skutečně „reprezentovala“ tuto stavovskou organizaci, nebo se jej účastnila v jiném postavení a z jiného důvodu.
41. Z uvedeného je zřejmé, jak již uvedl Nejvyšší správní soud v bodě 41 rozsudku č. j. 3 As 37/2021 - 44, že *„žalobce se domáhá vytvoření nové strukturované analýzy pořadů Otázky Václava Moravce, respektive tam přítomných hostů a jejich profesního zařazení, za sledované období, namísto toho, aby si takovou analýzu zhotovil sám z veřejně přístupných podkladových informací. Je přitom nesporné, že stěžovatelka nemá právní povinnost takovou analýzu jako novou informaci vytvářet.“*
42. Pojem analýza je obecně chápán jako označení metody zkoumání založené na rozkladu určitého komplexního celku na jednodušší části, jejímž cílem je identifikovat vlastnosti jednotlivých částí tohoto celku, poznat jejich podstatu, vzájemné vztahy a zákonitosti. Jedná se tedy nepochybně o intelektuálně náročnou činnost, jejímž výsledkem může být získání nových znalostí, které, budou-li následně v nějaké podobě zaznamenány, mohou mít povahu informace ve smyslu § 3 odst. 3 informačního zákona. Pokud jsou tímto způsobem získány a následně zaznamenány znalosti nové, jimiž příslušný povinný subjekt dosud nedisponoval, naplňují tyto informace nepochybně znaky nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona, neboť k jejich získání bylo nutné použít intelektuálně náročné myšlenkové postupy. Provádění analýzy tedy nepředstavuje administrativní a intelektuálně nenáročnou práci s již existujícími informacemi, ale jejich další zpracování nad rámec jejich prostého „vtělení“ do odpovědi na žádost, tedy vytváření informací kvalitativně nových (srov. bod 22 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 5 As 47/2017 - 38, a bod 21 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 141/2011 - 67, na něž rovněž odkazuje Nejvyšší správní soud v bodě 39 rozsudku č. j. 3 As 37/2021 - 44). Výsledkem analytické činnosti je v takovém případě získání nových informací.
43. Podle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu by zpracování odpovědi na žádost žalobce ve vztahu ke druhé a ke čtvrté požadované informaci představovalo vytváření nových informací ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona v podobě analýzy

jednotlivých dílů pořadu Otázky Václava Moravce, přičemž Česká televize tyto informace nemá k dispozici a nemá ani uloženu zákonem stanovenou povinnost takové informace vytvářet a uchovávat, nebyla tedy povinna je žalobci na jeho žádost poskytnout.

44. Česká televize, jakožto původní žalovaná, nepochybila, pokud žádosti žalobce ve vztahu ke druhé a čtvrté požadované informaci nevyhověla a s odkazem na výluky vyplývající z § 2 odst. 4 informačního zákona prvostupňovým rozhodnutím podle § 15 odst. 1 téhož zákona jeho žádost odmítla. Nepochybil proto ani generální ředitel původní žalované, pokud napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

IX. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud shledal žalobu ve vztahu ke druhé a čtvrté požadované informaci nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
46. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má na náhradu nákladů právo účastník, který byl v řízení úspěšný. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Podle § 104 odst. 3 s. ř. s. městský soud rozhoduje i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Soud v řízení napadené rozhodnutí přezkoumával zvlášť ve vztahu k jednotlivým požadovaným informacím (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2011, č. j. 1 As 95/2010 - 240). Žalobce byl v řízení úspěšný ve vztahu k první a třetí požadované informaci, neboť v této části bylo výrokem I. rozsudku městského soudu č. j. 10 A 182/2017 - 67, proti němuž nebyla podána kasační stížnost, napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové zrušeno, žalovaný byl v řízení úspěšný ve vztahu ke druhé a čtvrté požadované informaci, neboť v této části byla žaloba zamítnuta. Žalobce i žalovaný byli v řízení stejně úspěšní (poměr úspěchu činí v případě žalobce i žalovaného 50 %, jelikož každý z nich uspěl ve vztahu ke dvěma z celkem čtyř požadovaných informací), soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo náhradu nákladů řízení (srov. bod 36 a 37 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2011, č. j. 1 As 95/2010 - 240).
47. Výrok o nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s., dle něž má osoba zúčastněná na řízení právo jen na náhradu těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. Jelikož soud v nyní projednávané věci osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení za níže uvedených podmínek. Kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. v rozsahu otázek, které byly již vyřešeny předchozím rozhodnutím Nejvyššího správního soudu v této věci, přípustná jen tehdy, pokud stěžovatel tvrdí, že se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V rozsahu, v němž není přípustná kasační stížnost, je přímo proti tomuto rozhodnutí přípustná ústavní stížnost (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2019, sp. zn. III. ÚS 926/19).

Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. prosince 2021

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu